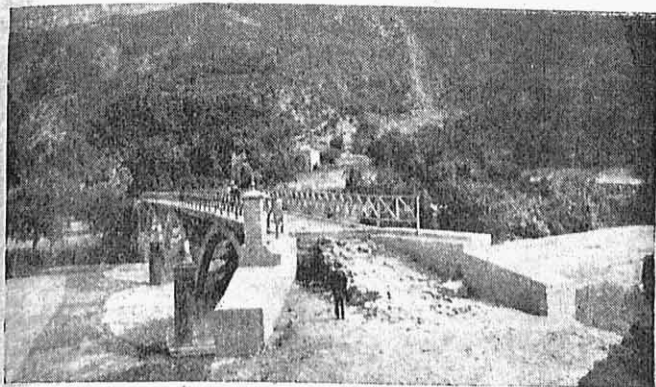

ἔμαθα, πὼς ὁ λαὸς μας λέει «σμεῖξη», ἐκεῖνο πὺν οἱ γραμματιζοῦμενοι λένε «συμβολή».

Μέρη ὁμορφότατα ἐτοῦτα ἐδῶ πέρα. Δὲ χορταίνει τὸ μάτι νὰ τὰ βλέπη. Ὀλοζώντανα μὲ τὶς παραδόσεις τους, μὲ τοὺς θρύλους, μὲ τὰ παραμύθια, μὲ τὶς Νεραΐδες τους, μὲ τὰ Στοιχεῖα. Στοιχεῖα φυσικά, Στοιχεῖα φανταστικά.

Ἄπ' ἀνάτελμα τοῦ ἡλίου ὁ Ἀγραφιώτης σφάζοντας τ'

Τὸ γεφύρι στὰ Σίδερα.

ἀγριοβούνια κατεβαίνει γιὰ νάβρη τὴ Μέγδοβα· κι ἀπὸ βασίλεμα κυλάει τὰ νερά του ὁ Ἄσπρος.

Ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸν ἄλλον τόπο μιὰ χερσόνησο. Λέω ἔτσι, γιὰτὶ δὲν μπορῶ ἀλλιῶς νὰ τὴν πῶ αὐτὴ τὴ λωρίδα τ' Ἀγράφου, πὺν πιάνοντας ἄπ' τὰ Τριπόταμα πάει τὸν ἀνήφορο ὄλοπλαταίνοντας ὡς πὺν ν' ἀκουμπήση πάνω ψηλὰ στὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας, ὅπου ἀρχίζουν τὰ Πάνω Ἀγραφα καὶ ὁ Πίνδος. Τὴ γλῶσσα πὺν χαϊδεύουν γύρω γύρω τὰ νερά τῶν ποταμιῶν τρέχοντας στὴ «Σμεῖξη», τὴν ἔχει ὅλη ἡ Τατάρνα, τὸ μοναστήρι. Γιὰ νὰ φτάσω κεῖ πέρασα τὸ γεφύρι «στὰ Σίδερα» — ἄπ' τὸν Αἰ-Βασίλη ἐρχόμουνα —. Περπάτησα τὴν ἀκροποταμιὰ βασίλεμα ἡλιοῦ βλέποντας. Ἀνηφόρησα